

Haxan på Vikingsborg.

(Forts. fr. f. nr.)

— Nej, var god behåll papperet, invände hon förvånad.

— Jag har nu öfvertygat mig om, att testamentet är i fullkomligt laga ordning. Var god och tag igen det.

— Men förstår ni då inte, att det är ni, som har ärfvt och inte jag? utbrast Mary nervöst. Ack, jag är så ledsen, så ledsen, att jag depenserat edra pengar! Förlåt mig!

— För guds skull, säg inte så! utbrast friherren häftigt.

— Jag har ju depenserat dessa pengar, som jag inte hade någon rätt till. Men jag räddade inte för det. Jag trodde, man sade mig ju det... att de voro mina, dessa edra pengar... Förlåt mig? Tag nu testamentet, och... låt mig gå.

— Ert namn är inte ens nämnt i det här testamentet, anmärkte friherren i vek ton.

— Jag vet det, sade Mary och försökte se obesvärat ut. Grefve Gyldenskiöld har testamentierat allsammans till er. Jag önskar er all möjlig lycka, och... och...

— Nej, nej, gå inte, afbröt han ifrigt och höll henne kvar.

— Låt mig gå, bad Mary, som hade svårt att återhålla sina tårar, låt mig gå!

— Nej, sade friherren och stälde sig framför henne.

Hans hållning var stolt, hans blickar glänste och ett skimmer af redbarhet och heder lagrade sig öfver hans ansigte, så att Mary tyckte, att det såg ut som förkär rad.

— Mary, min lilla rara, älska de Mary, har du ett enda ögonblick kunnat tro, att jag skulle visa mig mindre nobel än du? Nu, då jag ändligen kan få tala... vågar tala! Se hit, min älskling, ser du det här papperet, som gjort dig fattig och mig rik? Utan detta papper är du fortfarande rik och jag fattig. Nu är det jag, som gör dig rik, min älskling. Så här gör jag med förmögenheten, som jag fått arfva!

I samma ögonblick ref han li- deisefullt sönder papperet och kastade bitarna i brasan. Elden flammade upp.

Mary ville häjda honom, men hon kunde icke. Deras blickar möttes, och hon förstod så väl hans blick.

— Ni har gjort er fattig för min skull, stammade hon och kunde af glädje knappast få fram orden.

— Ja, emedan jag älskar dig! Hör du, älskling, jag älskar dig af hela min själ! Du är mitt allt! Jag älskade dig från första stunden, som jag såg dig. Men jag har inte vågat bedja dig att bli min hustru förr än nu. Jag ville inte, att du skulle kunna tro, att pengar hade något att göra med den kärlek, som jag hyser för dig. Så länge som du var rik och jag fattig, hade jag aldrig sagt dig, att jag älskade dig. Jag skulle aldrig ha sagt dig det, aldrig! Men nu är lyckligtvis allt så ändradt! Din förmögenhet har du nu fått af mig, ty jag ville icke förolämpa dig med att bedja dig bli min hustru, så länge som arfvet, hvilket du beröfvat mig för min skull, tillhörde mig. Jag

ville icke, att man skulle kunna säga, att du har gift dig med mig endast för pengarnas skull. Nu skall det bli känt, att jag har afstått min förmögenhet till dig af kärlek till dig, och nu är du fri att efter behag antiaga eller för små mig som din man...

— Försök dig! suckade Mary och lutade ömt sitt hufvud mot honom. Om du anser mig värdig att vara din hustru, skall jag kanna mig så lycklig. Jag älskar dig!

— Du älskar mig! Ack, hvad vi då skola lefva lyckliga! Sag om det en gång till: "Jag älskar dig!"

— Jag älskar dig, sade Mary, under det han lidelsefullt kysste henne.

ATTONDE KAPITLET.

Brytningen.

Följande morgon, då friherren träffade sin mor, talade han om för henne, att han förlöfvat sig med Mary.

— Då lemnar jag genast detta hus, utbrast friherrinnan ömt.

— Om mamma visste sådan ädel flicka min fastmör är, skulle mamma kanna sig, stolt öfver att få en sådan sonhustru!

— Har du mist förståndet? Skall jag vara stolt, jag, öfver att få till sonhustru en sådan äfventyrerska?

— Tänk dig för nu, mamma! Inser du icke, hur grymt du säger mig genom att säga, att min blifvande hustru är en äfventyrerska?

— Men det är hon ju?

— Hvad har hon gjort för att berättiga mamma att påstå, att hon är en äfventyrerska?

— Icke kan jag stå och räkna upp allt det nu!

— Jo, förlåt, när man kommer med sådana beskyllningar, bör man också vara beredd att stå för dem.

— Hon är ju dotter till Eva Lillie. Behöfver jag säga mera? Hennes mor rymde från sin föräldra släkt med en äfventyrare till Amerika.

— Det är ju icke Mary för?

— Äppet faller icke långt från trådet!

— Förförligt så voro ju hennes föräldrar gifta.

— Eva blef gift först, då hon kom till Amerika.

— Ja, men gift var hon, då Mary föddes, det är odisputabelt.

— Ja, det må vara hur som helst med det, så vill jag icke ha henne till sonhustru.

— Jag har redan friat till henne, och hon är min fastmör.

— Fastmör! Slå upp den där s. k. förlöfningen. Till en sådan mesalliance ger jag aldrig mitt bifall.

— Mesalliance! Det är en heder för mig att få bli hennes man. Vet mamma, hvad hon har gjort?

Jo, hon har fått jag i grefve Gyldenskiölds senare testamente, i hvilket han testamentierat mig hela sin förmögenhet.

— Hvar säger du, älskade Axel! Så roligt, så roligt! Hvar var testamentet?

— Det låg i vår bibel i biblioteket.

— I bibeln! Det var då också ett ställe att gömma ett testamentet!

— Morbro trodde förmodligen, att om han lade testamentet i bibeln, skulle mamma snart få se

det efter hans afresa från Adelsvik.

Friherrinnan rodnade och bet sig i läppen.

— Hufvudsaken är, att testamentet kommit till rätta. Vi misste taga det af henne.

Friherren såg skarpt på sin mor och svarade kort:

— Hon har redan lemnat mig det.

— Men om du fått arfva allt sammans, så är hon ju arfös! Då äro du väl icke så idiotisk, att du gifter dig med henne?

— Hörde icke mamma, att hon lemnade testamentet till mig?

— Jo, bevars, det hörde jag.

Men det är väl icke något skal att gifta dig med henne. Vore hon fortfarande rik, så kunde ett sådant giftermål i någon mån, jag vill icke säga ursäktas, men förklaras, men då hon är utfattig, så vore det oförsvarligt.

— Hur många gånger skall jag säga mamma, att vi äro förlöfvade, och att hon snart skall blifva min hustru?

— Aldrig med mitt bifall! Min välsignelse till en sådan galenskap får du aldrig. Nå, hvar är det här testamentet? Står icke jag omnämnd i det? Låt mig se det.

— Jag kan icke visa mamma det.

Kan icke upprepade friherrinnan mistänksam och rynkade ögonbrynen.

— Nej, jag kan icke. Jag öfvertygade mig först, att testamentet var i fullkomligt laga ordning och sedan så...

— Så... fullföljde friherrinnan...

— Så ref jag sönder det.

— Ref du sönder det? utbrast friherrinnan förbluffad.

— Ja, och brände upp det.

Friherrinnan stirrade på honom och tog i han arm, som hon ne- vöst tryckte.

— Hvad sade du? hväste hon hysteriskt.

— Jag brände upp testamen-

tet.

— Har du mist förståndet? rö- friherrinnan, utom sig af vrede.

Har du brant upp testamentet, som gjorde oss rika igen?

— Ja.

— Ah, du idiot, du... du... du...

Friherrinnan var så uppörd och ond, att hon icke fick fram alla smädelser, hon ville säga åt sin son.

— Det är bäst att mamma lug- nar sig, anmärkte friherren kallt.

Det är i alla fall för sent att göra något åt testamentet nu.

— Det är förloradt! Förloradt! utbrast friherrinnan utom sig och började hysteriskt gråta. Min son har blifvit tokig.

— Tokig! utbrast friherren så- rad. Tvärt om. Jag har aldrig varit så klok, som när jag brände upp detta testamente ty därige- nom har jag gjort mig lycklig för hela lifvet.

— Idiot!

— Jag hade aldrig kunnat fria till Mary och bedt henne bli min hustru, om hon vore rik, men nu har hon fått sin förmögenhet af mig, sedan hon beröfvat sig den genom att först ge mig den, och nu kan ingen säga, att vi gifte oss för pengar.

— Kan ingen? Jo, jag, jag!

Hör nu på hvad jag har att säga.

— Jag förlåter dig aldrig hvad du har gjort. Må du alltid vara olycklig i hela ditt lif. Må alla dina förhoppningar grusas, liksom du har grusat mina, onaturlige, otacksamme son. Nej, du är inte

min son längre. Jag skäms för dig. Jag vill inte mera veta af dig. Du är död för mig!

— Men mamma...

— Tig och låt mig tala! Du har krossat mitt hjärta för en så- dan där slinkas skull. Det skall du bittert komma att ångra. Jag lemnar ögonblickligen detta hus.

Mina saker får du skicka efter mig till Stockholm. Min adress skall jag uppe öfverdrifligen. För min reverts å trettio tusen, som är inreknad i Adelsvik, vill jag ha betalning nästa vecka, då den är förfallen. Det är allt, hvad jag har kvar att lefva på. Jag lemnar ögonblickligen detta ställe,

som varit mig så kärt, där jag har blifvit född och som din far fick ograveradt sisom min hemgift. Men ingenting är heligt för dig, ingenting! Ah, jag vill inte ha något vidare med dig att göra.

Det är inte värdt, att du ber mig. Du är inte längre min son. Jag blygs för att ha en sådan son.

— Må det vara så då, utbrast friherren häftigt, men kom ihåg... glöm aldrig det... att det är mam- ma, som stöter mig ifrån sig, in- te jag mamma. Och att, så län- ge som jag lefver, önskar jag all- tid att vi skola försonas och lefva tillsammans, som vi gjorde förr.

— Det är omöjligt. Om en half timme åker jag till Jeannette på Baldershof, och sedan reser jag till Stockholm. Dig vill jag aldrig se mer, aldrig mer ha något att göra med, sedan jag fått mina trettio tusen nästa vecka. Du är död för mig!

— För mig finns högre ting i denna värld än pengar, och jag anser, att jag endast har gjort hvad en hvar hederlig karl skul- le ha gjort för att bevisa den flie- ka han älskar att hans kärlek är en, uppriktig och oegennyttig.

Ack, mamma, är inte detta bättre att vara en hedersman än att va- ra en? Lilla, kära mamma, glöm hvad som har hänt, tänk inte mera på det, medge att du har mistagit dig och blif god vän med min käresta, som du så grymt och orättvist misskändt och hvars kärlek och heder blifvit satta på så hårda prof och så glänsande bestätt dem.

— Aldrig! Aldrig kommer jag att bli vän med henne. Jag hatar, jag afskyr henne, som har tagit min son från mig. Hon får aldrig visa sig för mina ögon. Och inte du heller. Jag känner dig inte mer...

— Men...

— Jag reser ögonblickligen till Baldershof att börja med...

— Men det är ju följligt...

— Följligt eller inte, så gör jag det.

— Men hvad skall folk säga?

— Jo, de skola säga, att du är en idiot, en onaturlig son. Och liksom du har varit en dålig son, så kommer du att bli en dålig man. Men det unnar jag henne så gärna. Det är min tröst i olyc- kan, att hon inte kommer att bli lycklig med dig. Och inte du heller, som har en så svartsjuk karaktär! Ni komma båda två att bli olyckliga, mycket olyckli- ga... och det är rätt åt er. Det har ingen tur med sig att lefva utan sin mors välsignelse, att va- ra hatad, föraktad af sin egen mor! Sanna mina ord. Du kommer att förbanna den dag, då du först såg den där yankee- flickan. Men då är det för sent, då har du redan fått hvad du förtjänat, lönen för dina miss

gerningar mot din mor, som inte längre är din mor! utbrast friher- rinnen hysteriskt och lemnade rummet, utom sig af vrede och upphetsning.

En kvarts timme därefter åkte hon till Baldershof och kom inte tillbaka till Adelsvik.

NIONDE KAPITLET.

Fölöfningen.

Friherrinnan lemnade Adels- vik, utan att taga afsked af sin son eller Mary. En timme däre- ter visste alla på godset och i när- maste trakten daromkring, att man had funnit ett nytt testa- mente af grefve Gyldenskiöld, i hvilket han förordnat, att friherre Adelsstam skulle vara hans uni- versalarvinge. Men att friher- ren i ett anfall af sinnessvaghet hade brändt upp testamentet, så att miss Mary Scott var fortfaran- de arftagerskan. Friherrinnan hade talat om denna historia för sin jungfru Lina, och så hade hon spridd den vidare. Men icke ett ord hade friherrinnan sagt om sin sons frieri till Mary. Och de själva hade icke talat med nå- gon.

Friherren kände sig sorgsen för att hans mor på ett så ovän- ligt sätt lemnat deras gemensam- na hem, men han glömde snart den sorgen, då han fick se sin vackra fastmör, och de satte sig ned att frukostera.

De hade just slutat frukosten och amnade rida till Vikingsborg, då grefvinnan Stolpe kom inkö- rande på gårdsplanen. Hon satt som vanligt stolt och rak i sin magnifika kalesh, nästan lika stolta höllo sig kusk och betjänt och ståtliga fullblodshästarna.

När grefvinnan fick se det unga paret, förmildrades de bistra dra- gen. Och hon hälsade dem vän- ligt. De skyn lade fram för att hjälpa henne stiga ur vagnen och förde henne in i salongen.

— Att ni må bra, det ser jag, och jag får också bra, så vår häls- sa behöfva vi inte tala om, sade grefvinnan, i det hon satte sig i soffan. Jag har hört, att Amelie skuddat stoffen af sina fötter och flyttat härifrån, och därför har jag kommit hit. Är det sant?

— Ja, svarade friherren all- varligt.

— Är det också sant, att hon har gjort det därför att du har brändt upp ett testamente af gref- ve Gyldenskiöld, som annullerade det förra, hvilket gjorde Mary till hans arftagerska?

— Ja.

— Tillåt mig då gratulera mig själf att ha en sådan herrbekant- skap, utbrast grefvinnan förtjust. Den handlingen har du heder af, Axel, ty jag tror mig förstå dina skäl till den. Och jag kan så lif- ligt fatta, att Amelie inte kunde förstå den och därför i vrekessod lemnade er åt ett öde! Men för resten är du en tokstolle, som ne- kade att bli min arfvinge. Men det skola vi inte tala om. Nu har jag några ord att säga den här unga damen. Kära Mary, jag vet ej, om du redan har hört, att Axel inte ville bli min arfvän- ge?

— Jo, det vet jag nu, afbröt Mary och smålog.

— Så mycket bättre! Då slip- per jag tala om det. Men hvad du inte vet, det är att han inte har den ringaste utslät numera att bli min arfvinge, afven om han skulle ändra sig och vilja bli det aldrig så gärna. Nu har jag ut- sett en annan arfvinge. Det är du, Mary!

(Forts.)